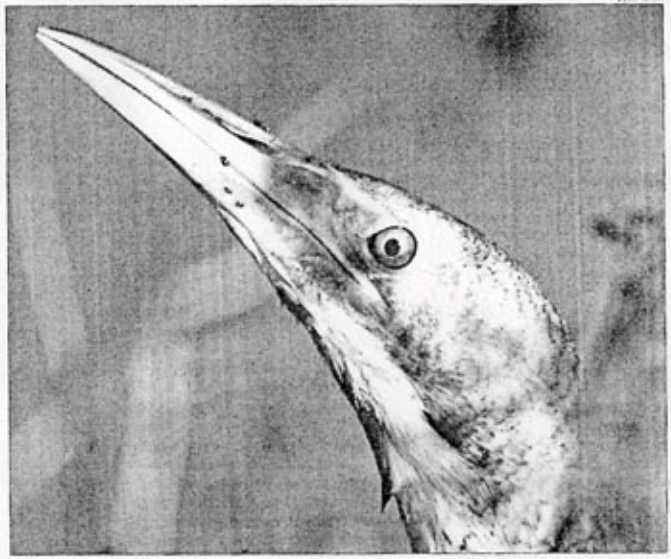

El Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà té entre 1 i 2 mascles cantaires aquest any. El bitó és un ocell que s'alimenta de peixos, granotes, gripaus i alguns invertebrats. JOSEP BORT

La continuïtat del bitó als Aiguamolls corre perill a conseqüència de la sequera

➤ El Parc Natural és un dels pocs llocs on es pot veure aquesta au que es troba en regressió i catalogada en perill d'extinció. Aquest any s'han detectat només dos mascles cantaires

CASTELLÓ D'EMPÚRIES | **MAGDA BARTOMEU**

■ El Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà és una de les poques zones on el bitó es deixa veure. És una au catalogada a l'Estat espanyol en extinció i es calcula que només n'existeixen una mica més d'un centenar d'exemplars, repartits entre l'Alt Empordà, la vall de l'Ebre en zona navarresa, l'albufera d'Alcúdia i el Guadalquivir. Un equip específic del Parc es dedica a l'estudi d'aquesta espècie molt complicada de veure, ja que la ubicació se sol reconèixer pel seu cant especial. "Se li diu 'avetoro' en castellà i 'bitó' en català perquè el so del seu cant sembla el d'un bou", comenta Jordi Martí, ornitòleg dels Aiguamolls. El bitó és una espècie que durant el dia es troba entre els canyissars, d'aquí la dificultat de localitzar-lo visualment, i al vespre sol sortir i agrupar-se per marxar, tot i que també ho poden fer en solitari.

El Parc Natural s'han convertit en un lloc habitual de cria del bitó, un dels pocs indrets del país on es reprodueix

Els Aiguamolls s'han convertit en un lloc habitual de cria del bitó, tot i que la problemàtica climatològica en pot haver afectat la reproducció. "La poca pluja ha provocat que hagi disminuït el nombre de canyissars, que és on viuen o bé fan niu. Com que estan més desprotegits es troben amb els depredadors com el senglar o la guilla", diu Martí, que explica de quina manera poden determinar el nombre d'individus al parc: "El seu estatus és difícil de concretar perquè n'hi ha que tenen diferents hàbits, ja que n'hi ha que poden ser residents o amb certa tendència a ser-ho. S'ha detectat que els Aiguamolls són un pas migratori, a la primavera, quan es dirigeixen cap al nord d'Europa, a la península escandinava o bé a la Camarga, on se n'han pogut comptar fins a 100 mascles cantaires. És per això que comptem la població d'aquesta espècie pels mascles cantaires, perquè com que són ocells que practiquen la poligàmia és molt complicat fer-ho per parelles."

El bitó, tot l'any

Tot i que és un ocell migratori, als Aiguamolls es pot dir que hi és present tot l'any. "Pot ser que s'hi quedin tot l'hivern o bé que s'instal·li al parc per hivernar", assenyala Jordi Martí. Es pot dir, doncs, que el bitó pot ser un au resident als Aiguamolls, però, sobretot, que hi apareix per criar.

En els millors anys, el parc ha registrat entre 5 i 6 mascles cantaires, mentre que en els pitjors, com aquest any, entre 1 i 2: "Aquest any es pot considerar dolent pel que fa a la presència del bitó, esperem que la climatologia canviï en un futur i que no afecti gaire els seus hàbits."

Les pluges del darrer mes de maig ha millorat una mica la situació de les reserves aquàtiques dels Aiguamolls, que es van veure obligats prèviament a bombar aigua abans de temps, per evitar qualsevol problema. Ara, tot i respirar una mica més tranquils, l'alerta sempre hi és, ja que la climatologia és molt insegura.

Per altra banda, la direcció del Parc Natural dels Aiguamolls de l'Empordà està esperant que en les properes setmanes pugui disposar d'un esborrany del Pla especial del parc que en regularitzi la gestió i organització.

La llegenda del bruel de Castelló d'Empúries

Tothom conejx la tradicional llegenda del bruel de Castelló, un dels contes que s'expliquen a la mainada altempordanesa, en el marc dels Aiguamolls de l'Empordà, i que fa referència al cant del bitó –que s'assembla al d'un bou. El bruel de Castelló és una llegenda antiga, molt ben explicada pel poeta Carles Fages de Climent, que parla d'un pagès avaricios i lladre que a les nits fosques i de tempesta robava els camps de Castelló amb la seva carreta de bous. Una nit els estanys se'l van engolir juntament amb la carreta i bous. I, des de llavors, en nits de lluna plena, se sent el bruel dels bous. El cant agònic del bitó és famós i conegut a l'Alt Empordà.

Empordà - 01-07-08